COMENTARIU DESPRE ATLETISM

Timpul nu așteaptă!

• NEMULȚUMIȚI DE EVOLUȚIA ATLEȚILOR NOȘTRI ÎN 1965 • PREGĂTIREA ÎN SECȚII ESTE NECORESPUNZĂTOARE • PLANURILE SÎNT BUNE, DAR SINGURE NU POT CUCERI MEDALII! • PÎNĂ LA „MEXIC" MAI SÎNT DOAR TREI ANI!

Peste cîteva zile vor începe finalele campionatelor republicane de atletism ale seniorilor. Cea mai importantă competiție internă a atletismului nostru vine după o perioadă de mai multe concursuri (campionatul pe echipe, diferite alte întreceri interne și internaționale) și este de presupus că atleții noștri fruntași se vor strădui să realizeze, la Timișoara, rezultate de un nivel valoric ridicat.

În privința rezultatelor înregistrate pînă acum, trebuie subliniat faptul că deși la unele probe, au fost obținute performanțe superioare celor din anii trecuți, nu ne putem declara, totuși, satisfăcuți deoarece „ecoul" lor internațional este imperceptibil! Cu excepția rezultatului lui **Șerban Ciochină**, la triplu salt, nici un altul nu-și mai găsește loc în listele celor mai bune performanțe din Europa, ca să nu mai vorbim de cele mondiale. Or, anul trecut, tot în aceeași perioadă, aveam 4—5 atleți cotați în ierarhia internațională. În timp ce, de exemplu, o performanță de 18 metri la greutate a ajuns astăzi un fapt divers, în majoritatea țărilor europene, la noi specialiștii probei se chinuie să arunce peste 16 metri! La fel la disc, la ciocan, la sprint, la semifond etc. Din punct de vedere al valorii internaționale ne aflăm într-o situație cu mult mai proastă ca în alți ani. Pe această linie **trebuie să ne declarăm, de asemenea, nemulțumiți de evoluția atleților noștri fruntași în marea majoritate a concursurilor internaționale din acest sezon, în care ei au jucat un rol de mina a doua.** Excepțind concursul de la Atena (mai slab însă din punct de vedere a valorii competitorilor), în toate celelalte rezultatele atleților noștri au fost cu mult sub așteptări. Cornel Porumb, de pildă, la „Memorialul Kusocinski" a terminat concursul cu 1,85 (!?), Nicolae Mustață s-a clasat pe locul... 23 în cursa de 5 000 m. Olimpia Cataramă, deși cu un 53 m la început de sezon, nu a mai reușit o aruncare de peste 50 de metri nici la Bratislava și nici la Berlin. Și, asemenea exemple sînt numeroase: Zamfirescu aleargă, la Minsk, 200 m în 22,1 și, bineînțeles, nu trece de serii, Gheorghe Costache nu obține nici el (tot la Minsk) calificarea în concursul propriu-zis etc.

Scriam în urmă cu cîteva săptămîni că startul în 1965 al atleților noștri seniori n-a fost pe măsura așteptărilor, a condițiilor create. Ar fi fost normal ca atleții noștri să reia activitatea competițională cu rezultate în imediata vecinătate a celor cu care au încheiat sezonul trecut. Dar, primele starturi au consemnat, la majoritatea probelor, în special la nivelul atleților fruntași, rezultate mai slabe de cît cele înregistrate în perioada corespunzătoare a anului 1964. Această situație nu poate avea de cît o singură explicație: **în lunile de iarnă pregătirea a fost executată la un nivel inferior, și ca volum și calitativ, celei efectuate în vederea anului olimpic 1964.** După succesele înregistrate anul trecut, este cert că **în activitatea fruntașilor atletismului nostru, a antrenorilor lor a intervenit periculosul fenomen al automulțumirii.**

Mai există încă o cauză: în 1964 majoritatea atleților noștri fruntași vizau Jocurile Olimpice și printr-o activitate laborioasă au țintit îndeplinirea standardurilor de participare la Tokio. Pentru aceasta au fost organizate zeci și zeci de concursuri și nici unul dintre ei n-a adus argumentul că ar avea un program competițional prea încărcat. Anul acesta lipsește un asemenea obiectiv! Cele două „deplasări" (Jocurile Balcanice și meciul cu Italia) sînt la competiții pe echipe, pentru care selecția nu este la fel de riguroasă ca la J.O. Și dacă în echipă se poate intra chiar și cu rezultate modeste, căci aproape automat sînt selecționați cei mai buni doi la fiecare probă, pregătirea a fost în consecință!...

Mihai Simionescu, recordmanul țării la lungime, de exemplu, în 1964 și-a propus să ajungă la Tokio. Și foarte bine a făcut. Așa trebuie să gîndească oricare sportiv! În consecință, s-a antrenat cu mai multă sîrguință de cît îi este felul și, chiar în luna mai, a dus recordul la 7,74 m. Că pînă la urmă n-a plecat la J.O. asta este o altă chestiune, vinovat fiind tot el, căci a considerat această performanță suficientă pentru a i se înmîna biletul de avion. Anul acesta Simionescu nu s-a mai pregătit cum ar fi fost de așteptat și, după o serie de concursuri mediocre, abia a reușit să sară 7,19 m (al 5-lea rezultat din 1965!). Situația lui Simionescu nu este unică! Ea mai poate fi întîlnită la încă mulți atleți și atlete, ceea ce trebuie să dea de gîndit.

Din analizele făcute la diferite secții de atletism din cluburi și asociații a reieșit clar că procesul de pregătire a atleților noștri fruntași nu s-a ridicat în 1965 la nivelul cerințelor actuale, subliniate de concluziile activității anului trecut și în lumina sarcinilor, din ce în ce mai mari, mai de răspundere, care stau în fața atletismului nostru! Aproape fără excepție, începînd cu Dinamo și Steaua și continuînd cu oricare club sau secție se poate spune că se muncește încă prea puțin și nu la nivelul calitativ necesar. În plus, în 1965 se constată și un alt „fenomen", acela că **atleții se eschivează de la concursuri (vezi campionatele Capitalei, cu o participare extrem de slabă!).** În această direcție, ni se pare util să amintim exemplul cîtorva atleți străini. De la începutul anului și pînă acum, fondistul australian **Ron Clarke** a participat la mai bine de 40 de concursuri (revine, în medie, un concurs la fiecare 4 zile și jumătate!), sprinterul polonez **Andrzej Badenski** are și el la activ mai mult de 20 de curse pe 400 m, francezul **Michel Jazy** sau belgianul **Gaston Roelants** au alergat cîteva zeci de curse de la crosuri la 5 000 m etc. Care dintre atleții noștri se poate lăuda că a avut în 1965 mai mult de 15 concursuri? Nici unul!... Și amintiți-vă ce rezultate au înregistrat Clarke, Badenski, Jazy etc.!

În secțiile de atletism se constată încă prea mult formalism, o nejustificată automulțumire față de unele rezultate care scînteiază puțin, dar care pe plan internațional nici măcar nu... pîlpîie! Se fac încă eforturi cu elemente lipsite de perspectivă care, de ani și ani, bat pasul pe loc. Întrecerile campionatului pe echipe, au fost, în această privință, mai mult de cît edificatoare.

La începutul anului fiecare club sportiv, fiecare asociație mare și-a întocmit un plan de muncă, în lumina sarcinilor care au reieșit din lucrările plenarei Consiliului General al UCFS, privind acțiunea de depistare a elementelor tinere și talentate, pregătirea lor corespunzătoare pentru Jocurile Olimpice din 1968. Planurile sînt desigur bune, dar ele singure nu pot cîștiga medalii, nu pot contribui nici măcar cu o iotă la progresul atletismului nostru dacă nu sînt realizate printr-o serioasă muncă de organizare, o temeinică acțiune de instruire, o concentrare a tuturor forțelor antrenorilor, profesorilor de educație fizică, medicilor și activiștilor, care să pună cu nădejde umărul la treabă. Și asta cît mai repede cu putință! **Nu trebuie să se aștepte anul 1968 pentru a începe pregătirea pentru Mexic,** ci de pe acum trebuie întreprinse cele mai însemnate acțiuni: depistarea tinerilor talentați și instruirea lor LA CEL MAI ÎNALT NIVEL. Timpul nu așteaptă. Și pînă la J.O. din Mexic nu mai sînt decît trei ani.

ROMEO VILARA

Atenție antrenori

Bine pentru tehnică! Dar ce facem cu talia și pregătirea fizică?

Campionatul școlar de baschet a fost deosebit de disputat, cu jocuri echilibrate (multe încheiate la diferențe de două-trei puncte), spectaculoase, în care elevii au aruncat în luptă tot elanul lor tineresc pentru a reprezenta cu cinste echipa școlii. Au învins cei mai buni: elevii *Școlii medii nr. 4, „Emil Racoviță"-Cluj* (antrenor prof. V. Mureșan) (învingători în toate cele 5 meciuri) — și elevele *Școlii medii nr. 1 „Nicolae Bălcescu"*-București, (antrenoare prof. Adriana Florescu) care au cucerit titlul datorită unui remarcabil succes realizat asupra Școlii medii nr. 5 Brașov, considerată principală favorită.

Dar, pe lîngă întrecerea propriu-zisă, finalele școlare au constituit și un prilej de a aprecia perspectivele baschetului românesc, deoarece în formațiile participante au evoluat jucătorii selecționați din miile de elevi care au participat la etapele de masă ale competiției. Or, sub acest aspect, a fost evident că profesorii de educație fizică au început să aibă preocupări pentru selecție, au ales unii jucători cu talie „promițătoare" (1,85 m—1,90 m, la 15—17 ani). Dar această problemă esențială a baschetului nostru — talia și robustețea — este departe de a fi rezolvată. Desfășurarea partidelor a arătat că mulți dintre tinerii baschetbaliști sînt buni tehnicieni, iar unii au talie acceptabilă. Atît însă, deoarece jucătorii cu talie medie și redusă continuă să reprezinte majoritatea în echipe (mai ales la cele de fete), iar cei înalți nu au suficient de dezvoltate calitățile fizice de bază: viteza și forța. Se pare că profesorii care au condus echipele finaliste (majoritatea antrenori la S.S.E.) nu s-au debarasat încă de concepția care a dominat ani de zile procesul de instruire a tinerilor baschetbaliști și anume de a insista numai asupra pregătirii tehnico-tactice, neglijînd în schimb pregătirea fizică devenită esențială în baschetul modern. Întrecerile de la Mediaș ne determină să amintim profesorilor de educație fizică și în același timp antrenorilor că un jucător de baschet nu e suficient să fie un bun tehnician sau să aibă 2 metri, ci este necesar să aibă un sprint fulgerător, să sară cît mai sus și să aibă forță pentru a se „bate" sub panou. Așa, mingea va intra mai des în coșul advers...

D. STĂNCULESCU

Cum se muncește în secțiile pe ramură de sport?

De ce au retrogradat voleibaliștii ieșeni?

• ÎN LOCUL SPIRITULUI DE ECHIPĂ: DISCUȚII NEPRINCIPIALE, BÎRFELI ȘI FĂRÎMIȚAREA LOTULUI • ANTRENAMENTE ȘABLON, NEATRACTIVE, DUPĂ METODE ÎNVECHITE • CE-A FĂCUT BIROUL SECȚIEI? • GREȘELILE SE PLĂTESC... • CE TREBUIE FĂCUT?

Analiza situației actuale a voleiului ieșean te obligă, din capul locului, la consemnarea cu „plus" a promovării echipei feminine **Penicilina** din seria a II-a în seria I a categoriei A. Totodată, însă, peria e solicitată pentru un apăsat și supărător „minus" în dreptul poziției codașe din clasamentul final a echipei masculine **C.S.M.S.**, care a retrogradat din seria I. O notație negativă la adresa secției de volei respective, care ridică un mare semn de întrebare și te invită să pornești la aflarea cauzelor. Este ceea ce am și făcut, cu ocazia unei recente vizite în Iași.

C.S.M.S. a început campionatul 1964/65 cu 13 jucători, un lot cuprinzînd în mod cert valori suficiente pentru a-i asigura, ca în anii trecuți, dacă nu participarea la lupta din primul pluton al seriei, cel puțin evitarea retrogradării. Dar, în ciuda premiselor, **C.S.M.S.** a terminat campionatul pe ultimul loc (3 victorii, 23 de înfrîngeri, numai 23 de seturi cîștigate din 96) și... a capotat. Motive? În primul rînd, faptul că antrenorul, ing. **T. Baloș** (cu jumătate de normă) deține în principal o funcție profesională de răspundere, cu multă muncă de teren și nu s-a putut ocupa în măsură corespunzătoare de echipă. Deopotrivă, din același motiv, el nu a fost la curent cu ultimele noutăți privind procesul de instruire sportivă în voleiul modern, lucrînd nesistematizat, după metode învechite, organizînd și conducînd antrenamente șablon, neatractive. Apoi, un căpitan de echipă **(V. Moșescu)**, valoros și constiincios ca jucător, dar în rest un spirit distructiv: a practicat pe scară largă bîrfeala, subminînd autoritatea antrenorului și încurajînd fărîmițarea în grupulețe a lotului, a folosit un ton necorespunzător în relațiile de la antrenamente cu coechipierii, tratați ca niște... subalterni, descurajîndu-i pe cei mai tineri și întreținînd în genere o atmosferă nesănătoasă în sînul formației. La acestea s-au adăugat: dezinteresul manifestat pentru echipa masculină de volei de către conducerea clubului, ea dedicîndu-se mai mult (mult prea mult!) grijii față de destinele și... pretențiile fotbaliștilor. Astfel, între multe altele, voleibaliștii au lucrat deseori pe apucate, într-o sală cu temperatură de 10 grade, ei și antrenorul neființd vizitați (citiți: controlați), iar antrenorului necerîndu-i-se niciodată spre verificare carnetul de antrenament.

Urmarea firească a acestui ansamblu de lucruri a fost aceea că, echipa și antrenorul fiind lipsiți de îndrumare și control în activitatea lor, fără o muncă de educație corespunzătoare, care să frîneze manifestările nesănătoase amintite, colectivul s-a făcut țăndări, mulți jucători părăsind clubul sau chiar voleiul. Cine a plecat? După **Antonescu** și **Șucu** (trecuți la **Petrolul Ploiești**), au urmat **Moldoveanu, Tarlev, Ioanovici** și **Uglea.** Deci, cu excepția lui **Mosescu** și a lui **Iliuță**, care au rămas, echipa i-a pierdut pe cei mai experimentați, baza sa valorică din anii precedenți. Iar în continuare, alte numeroase semne ale dezagregării s-au înregistrat: absențe de la antrenamente și de la jocuri (inclusiv ale lui **Moșescu**), abateri de la viața sportivă (de exemplu, tînărul **Goja**), manifestări diverse de lipsă de atașament pentru echipă...

O întrebare logică: în fața acestei situații, oare nu era normal ca acei ce „aruncau prosopul" sau, ca Goja, care reclamau lăsarea pe tușă, să fie înlocuiți imediat cu alții? Bineînțeles că da. Dar de unde să-i iei dacă de creșterea cadrelor de rezervă nu te-ai îngrijit din vreme? Iată care-i de fapt cauza cauzelor celor petrecute cu echipa masculină **C.S.M.S.** și cu voleiul ieșean în general. Și cînd te gîndești că în urmă cu vreo 15 ani în Iași existau sute de echipe, între care numeroase de juniori, încît volei ajunsese să se joace „la ceas"!

Cum s-a ajuns la actuala situație? În Iași trăiesc și muncesc șapte profesori de educație fizică cu specializarea volei: **Al. Călugăriță, Maria Zama, Maria Teodorescu, P. Savin, I. Carnovici, C. Ioanitescu** și **Georgeta Iuga.** Doar primii trei (și nu în cantitate și calitate satisfăcătoare), își mai cinstesc specializarea și se mai dăruiesc oarecum voleiului. Ceilalți, buni și chiar evidențiați pe locurile lor de muncă din școli, au uitat de mențiunea înscrisă pe diploma lor, și nimeni nu le-o reamintește; se dezinteresează de soarta voleiului, nici măcar la ședințele la care sînt convocați nu se ostenesc să vină, de creșterea cadrelor nu se ocupă, și nimeni nu-i trage la răspundere. În cea mai largă măsură, din această pricină nu și-a găsit **C.S.M.S.** rezerve la nevoie. Și tot din această cauză **Penicilina**, promovată acum, are probleme cu carul pentru la anul. Da, căci valori voleibalistice feminine, demne de categoria A, nu afli în școlile ieșene. Și-apoi, la **Penicilina**, dacă pentru pregătirea celor opt componente ale formației (lot care, numeric, trebuie considerat nemulțumitor la o echipă din „A") s-a făcut mult în schimb pentru formarea jucătoarelor de rezervă nu s-a făcut în secție mai nimic. Sînt la **Penicilina**, e adevărat, încă 12 voleibaliste legitimate, dar dintre ele antrenorul **N. Roibescu**, întrebat de noi, cu greu se gîndește că va putea întrebuința vreuna în prima echipă. Și nici de la alte asociații sportive din oraș nu are ce alege. Că e așa, o dovedește faptul că nu o echipă ieșeană a ieșit campioană regională de junioare, ci una din Huși. Aici activează într-adevăr la volei o profesoară de educație fizică cu specializare corespunzătoare, **Elena Ciubotaru.** Și, pentru că veni vorba, să subliniem că junioare mai cresc în regiune, și anume la Bîrlad, unde, de asemenea, aflăm că lucrează cum se cuvine în această direcție un profesor de educație fizică cu specializarea volei, **M. Cuțui.**

Cu ce lot însă, se va prezenta **Penicilina** în disputa, mult mai severă, din seria I? Mai ales dacă, așa cum intenționa, căpitanul echipei, **Greta Marcu** (trăgătoare principală) va reveni în Capitală, iar **Elena Tesaru** (ridicătoare-coordonatoare de joc), luînd examenul de stat, va fi repartizată în alt oraș? La cine vor apela **Penicilina** și antrenorul său **N. Boibescu?** Așteaptă, după cîte am dedus, să vadă ce elemente vor veni (dacă vor veni...) o dată cu înscrierea la universitate și cu începerea anului școlar. Și, poate, s-or mai întîrzi cu niscaiva transferate de prin ale locuri... Notați: aceasta, într-o fabrică cu peste 1 500 de salariați, marea majoritate femei, cele mai multe tinere între 17 și 25 de ani (numeroase cu vechime de patru ani la „antibiotice") și într-un centru școlar puternic ca Iași, în care numai studenți și studente sînt vreo 12 000, iar asociații sportive — 103! Comentariile sînt de prisos.

Deci, pe de o parte echipa feminină Penicilina, promovată, dar avînd multe de rezolvat ca să se poată comporta onorabil în seria I; pe de altă parte, echipa masculină C.S.M.S. cărcia, dacă rămîne cu „resul de primă echipă și cu ce are la tineret, îi prevedem, un trai zbuciumat chiar și în seria a II-a. **Greșelile se plătesc.**

Concluziile reies limpede din cele de mai sus. Ele vizează acut, mai cu seamă, **munca în cadrul secțiilor respective de performanță. Ele trebuie să înceapă prin constituirea bine chibzuită a unor comisii și birouri de secții viabile, alcătuite** desigur din oameni pricepuți, pasionați și devotați voleiului (mai sînt destui în Iași!), dar care — în același timp — să-și poată duce ca lumea munca. Să nu aibă, deci, sarcini deosebite de răspundere în profesia lor de bază sau — dacă au totuși asemenea sarcini — să nu fie împovărați cu prea multe funcții și atribuții în volei, adică și în biroul secției dintr-o asociație și în cel de la **C.S.M.S.** și în comisia regională. Apoi, angrenînd prin toate mijloacele în activitate profesorii de educație fizică cu specializarea volei și determinînd un spor de interes din partea **C.S.M.S.**, cu siguranță că resursele vaste — existente în stare latentă în oraș și în regiune — vor putea fi valorificate la maximum. În acest fel, voleiul ieșean va reintra, cum e de dorit, pe făgașul frumoasei sale reputații din trecut. Aceasta nu se va produce cît ar bate din palme ieșenii, ci — poate — ceva mai tîrziu, dar în mod cert și — în special — durabil.

CONSTANTIN FAUR

★ ★ ★

Situația nesatisfăcătoare care, după cum se vede din materialele cuprinse în această pagină, se constată în unele ramuri sportive, la unele echipe sau sportivi, are desigur numeroase explicații. Greșim însă dacă le-am căuta doar în imediata apropiere a rezultatelor înregistrate în competiții și care uneori nemulțumesc. Analiza trebuie extinsă, cauzele trebuie întotdeauna căutate mai departe, în urmă cu mult timp față de desfășurarea întrecerilor. **Ele țin, aproape fără excepție, de modul în care are loc procesul instructiv-educativ în cadrul secțiilor pe ramură de sport, modul cum muncesc cluburile și asociațiile noastre, de preocuparea antrenorilor pentru continua îmbunătățire a acestui proces, de lărgirea permanentă a bagajului lor de cunoștințe metodice, tehnice și pedagogice la nivelul cerințelor sportului mondial, de exigența față de propria muncă și, în egală măsură, de aceea a elevilor lor.** În același timp, rezultatele de valoare depind de grija acordată problemei esențiale a depistării și pregătirii cu maximum de atenție și pasiune a elementelor cele mai talentate, depind de conștiinciozitatea fiecărui sportiv de a munci mereu mai mult și mai bine.

Fără a generaliza, reiese că în secțiile pe ramură de sport trebuie îmbunătățită considerabil întreaga activitate. Altfel nu se poate reuși în activitatea sportivă de performanță! Iată de ce considerăm necesar să precizăm că vom continua analiza felului în care se muncește în secțiile pe ramură de sport — unități deosebit de importante ale mișcării noastre sportive.